

РЕШЕНИЕ

№ 7833

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 05.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9140** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България](#), вр. чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/. Производството е образувано по жалба на Й. В./J. V., [дата на раждане] ,гр.Ч.,гражданка на Р.С.,чрез адв. В.У. от Бл.АК срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег.№5364р-7971/03.04.2023г.,на директора на Дирекция "Миграция" – МВР. Жалбоподателката твърди,че обжалваният административен акт е необоснован и незаконосъобразен и издаден при съществени нарушения на административно-производствените правила,както и неправилно приложение на материалния закон.Твърди се в жалбата,че не е доказано обстоятелството,че е налице хипотезата на чл.10,ал.1,т. 23 ЗЧРБ,както и липсват доказателства,че жалбоподателката е представила документ с невярно съдържание.Твърди се също,че при издаването на отказа,административният орган не е съобразил принципа на съразмерност предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК,като не е направил преценка на степента на засягане на права и законни интереси на жалбоподателката.Моли да се отмени обжалвания отказ и да се върне преписката на Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР,за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателката при спазване и прилагането на закона.

В съдебно заседание,жалбоподателката–редовно призована,не се явява не се представлява.

Ответникът–директорът на Дирекция "Миграция"-МВР,чрез процесуален

представител юрк.П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена,като излага подробни съображения в проведеното о.с.з. по делото на 10.12.2023г.

Административен съд София-град,34-състав,като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление рег.№536500-4941/29.11.2022г., по описа на група „Миграция" при ОДМВР-Б.,за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България,подадено от Й. В./J. V., на основание [чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/](#).Към него са приложени изискуемите документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ както следва:фото-копие на национален паспорт;удостоверение за раждане;удостоверение от ИАБЧ/изпълнителна агенция за българите в чужбина;/свидетелство за съдимост;трудов договор, сключен за минимум 6 месеца и регистриран в НАП;нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.

В съответствие с разпоредбите на чл. 46 от ППЗЧРБ е представено писмено становище с рег.№5365р-259/25.01.2023г. от Началник на група“Миграция“-ОДМВР Б. по отношение на предоставяне на правото на пребиваване на чужденката.След анализ на представените със заявлението и събраните в хода на административната проверка документи административният орган е приел за установено,че заявителят е чужденец от български произход,като са приложени и всички документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ.Прието е също,че Й. В. е сключила трудов договор за срок над шест месеца, който е актуален и регистриран в НАП.Установено е също,че Й. е влязла на територията на Република България еднократно на 29.11.2022г. в 06:33ч.,на която дата е подала заявлението/л.22/,и е напуснала територията на Р. България на същата дата.При извършена проверка от служители на дирекция "Миграция" Й. В. не е установена на адреса,на който е декларира,че пребивава:гр.Б.,ул.“А. Л. №11.Същевременно,собственичката на имота е заявила,че формално е подписала договор за наем с 8/осем/ чужденци на които,не може да посочи имената и никога не е виждала.В сведението си до ОДМВР-Б. твърди,че документите е подписала защото е имала финансова нужда.Депозирано е писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност" рег.№ Бл-31-3499/15.12.2022г.,според което агенцията не разполага с данни,че лицето Й. В./J. V. представлява заплаха за националната сигурност,поради което не възражава да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

След анализ на доказателствата събрани в хода на административното производство директорът на дирекция "Миграция–МВР е постановил отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. № 5364р-7971/03.04.2023 г. на В. Й..

В о.с.з. проведено на 05.12.2023г. процесуалният представител на ответника е представил справка от ГД“Инспекция по труда“ и справка от „Гранична полиция“,същите са приети като доказателства по делото с протоколно определение от 05.12.2023г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на

Административен съд София-град -34 състав,направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Обжалваният отказ е постановен на 03.04.2023г. същия е връчен на 12.05.2023г. на упълномощено лице,жалбата е депозирана на 26.05.2023г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" - МВР. Постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието,органът,който го е издал,адресатът,фактическите и правни основания за издаването му.

При издаването на отказа са спазени административно-производствените правила.Същият е постановен след извършена проверка и анализ на представените доказателства,като служебно са събрани относими такива от ДА“НС“,НС“ТП“ и ОДМВР-Б..

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намери следното:

Основният спор по делото е по приложението на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ "Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26". Т. е. една от предпоставките за отказ е предвидена в чл. 10, ал. 1, т. 23 от закона, а именно: когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От доказателствата по делото безспорно се установява,че Й. В./J. V. е представила регистриран в НАП трудов договор №020/28.11.2022г., сключен между нея и управителят Д. А. Ш. на "Д.А.С. Хаусбау" ЕООД – [населено място] с[ЕИК],по силата на която същата е назначена,като "технически изпълнител" с код по НКПД41102006 в отдел на „Д.А.С.Хаусбау"ЕООД с месторабота [населено място] при осемчасов работен ден.Декларирала е също адрес на пребиваване в Република България: [населено място], [улица].От представените по делото доказателства/Справка за пътуване на лице – чужд гражданин:Й. В./е видно,че в периода от 28.11.2022г. до 08.06.2023г.,за жалбоподателката има регистрирано едно влизане на територията на Република България през ГКПП К. на 29.11.2022г.,в 06:33 ч. и излизане от Република България през ГКПП К. на 29.11.2022г.,в 14:53ч.На същата дата 29.11.2022г. е било депозирано и заявлението за предоставяне право на постоянно пребиваване пред длъжностни лица от дирекция „Миграция“ при МВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход, а според чл. 11, ал. 5 ППЗЧРБ когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Р. България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване,дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите,които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси,могат да издадат разрешение за пребиваване,когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства,доказани по надлежния ред със съответни документи, или след

представяне на регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, предвиждащ отказване издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

По делото е депозирано заявление/л.22/ от Й., именно за предоставяне на право за постоянно пребиваване в Р България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ поради българския и произход, при условията на чл. 11, ал. 5, последна хипотеза ППЗЧРБ - при наличието на регистриран в НАП, действащ трудов договор, сключен за минимум 6 месеца.

По делото безспорно е установено, че в периода от 28.11.2022г. до 08.06.2023г. В.Й. не е пребивавала на територията на Р. България, като за този период има само едно регистрирано влизане в деня на подаване на заявлението - 29.11.2022г., за няколко часа.

Настоящият състав приема, че е налице хипотезата по чл. 10, ал. 1, т. 23, предложение второ ЗЧРБ, а именно - че В.Й. е заявила неверни данни, че има осигурено жилище и работи по трудов договор, т.к. същата не пребивава на посоченият адрес в [населено място], както и не изпълнява служебните си задължения по трудов договор от 28.11.2022г. с месторабота [населено място].

От доказателствата делото може да се направи извод за привидност на трудовия договор както и на представената декларация за осигуряване на адрес в Р. България, които видно от доказателствата по делото, са съставени единствено за да получи жалбоподателката право на постоянно пребиваване в страната, като формално е изпълнила всички изисквания за представяне на документи предвидени в чл. 34, ал. 1 във връзка с чл. 11, ал. 5 ППЗЧРБ.

Настоящия състав също следва да посочи, че видно от справката от „Гранична полиция“ приложена по делото за периода от 01.01.2020г. до 23.06.2023г. управителят на "Д.А.С. Хаусбау" ЕООД [ЕИК] Д. А. Ш. е напуснал територията на Р. България на 03.09.2022г. и до 23.06.2023г. липсват данни да се е завръщал. Трудовият договор между жалбоподателката и управителят на "Д.А.С. Хаусбау" ЕООД е сключен на 28.11.2022г. по делото не са представени доказателства управителят на дружеството да е упълномощавал трети лица да го представляват по повод така сключеният договор.

С оглед на изложеното се налага извода, че Й. В./J. V./ е декларирала неверни данни, поради което по отношение на нея са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Настоящият състав приема, че административният орган е приложил правилно материалния закон с постановеният отказ, като не е допуснал съществени административни нарушения при издаване на оспореният в настоящото производство административен акт.

По горните съображения съдът намира, че оспореният акт, като издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, се явява законосъобразен и подадената срещу него жалба подлежи на отхвърляне, като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.,на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. В./ J. V., [дата на раждане] ,гр.Ч., гражданка на Р.С.,срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег.№5364р-7971/03.04.2023г.,постановен от директора на Дирекция "Миграция" – МВР.

ОСЪЖДА Й. В./J. V., [дата на раждане] ,гр.Ч.,гражданка на Р.С.,да заплати на Дирекция "Миграция"- МВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00лв./сто лева/по административно дело №9140/23г. по описа на АССГ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

съдия: